

Kilian Jornet: “L’anarquisme funcionarà el dia que hi hagi una educació molt millor”

Kilian Jornet (Refugi de Cap del Rec, Lles de Cerdanya, 1987) ha estat campió del món de curses i esquí de muntanya en múltiples ocasions i ha guanyat les proves de llarga distància més importants del món. Des de fa alguns anys ha aparcat la competició més estricta per centrar-se en el projecte “Summits of my life”, amb el qual pretén batre el rècord d’ascensió de les muntanyes més emblemàtiques de cada continent. La seva freqüència cardíaca es mou entre un màxim de 205 pulsacions i un mínim de 34 en repòs. La seva capacitat pulmonar és de 5,3 litres. Un cos privilegiat per a un atleta, un referent per a tota una generació. Però, a través de les xarxes socials, Kilian Jornet també ha mostrat una visió del món crítica i polititzada.

Text: Isaac Vilalta / Fotos: Ferran Queralt

Fa algunes setmanes vas presentar ‘Langtang’, la tercera de les teves pel·lícules, i que, originalment, havia de recollir l’experiència de fer el cim de l’Everest. El terratrèmol que va afectar aquesta regió del Nepal a l’abril passat i que va provocar més de 8.000 morts va canviar els vostres plans. Vau viatjar igualment, però el resultat és un documental completament diferent. Què busqueu amb aquesta pel·lícula?

Al final, l’objectiu és tocar la fibra de la gent, especialment d’aquells que han estat al Nepal i dels que fan muntanya, perquè aquest és un país de referència. Que vegin els problemes que hi ha, que vegin quina és la realitat del Nepal i de la seva gent. A més, promovem un projecte per construir 116 cases en una de les zones més devastades.

Al documental es veu com passegeu per les zones més afectades, com ajudeu els equips de rescat, com treballem amb la gent d’allà. Un cop havent viscut això, quina opinió et mereix el concepte de la solidaritat?

És veritat que el tòpic existeix, que la solidaritat té un punt de mirada imperialista. Quan vam anar allà, venien moltes ONG, molta gent a ajudar, a fer el que fes falta, gent molt preparada per a temes específics com els que venien amb el gos especialitzat en rescats. Però també gent que venia simplement a fer-se la foto, a vendre solidaritat. I n’hi ha molts, d’aquests. A més, te n’adones de la corrupció que hi ha en aquest món.

I com reaccionava la gent afectada?

Jo crec que la gent d’allà no percep cap d’aquestes diferències. Senzillament, et donen les gràcies per ser allà i ajudar-los. Calen mans i coneixements. Hi ha aspectes d’alta muntanya que són

complicats, es necessiten medicaments i infraestructures que ells no tenen perquè és un país molt pobre, i per això estaven contents que vingués gent de fora a ajudar-los. Ara, per exemple, la meua mare, que és mestra, va ser a Lesbos durant les vacances de Nadal. I deia el mateix, que al final ella podia ser amb els nens, ajudar-los, distreure'ls, que arribava gent amb barca que necessitaven ajuda per sortir, per eixugar-los...I que es necessita gent per fer aquestes coses. Jo crec que al final és natural. Però sí que cal entrar en el que és ajudar i el que és fer-se la foto.

A causa del terratrèmol, aquest 2015 es va viure una reducció dràstica d'expedicions per fer l'Everest després de dècades de progressió constant. De fet, aquest any ningú va coronar-lo, i això no passava des del 1974. Tu, però, explicaves en una entrevista a Catalunya Ràdio que, d'alguna manera, necessites coronar aquesta muntanya.

La idea és tornar-hi l'any que ve. És una muntanya molt maca, ja ho teníem pensat i és una experiència nova. Al final, jo tinc ganes d'anar a la muntanya cada dia, i això sempre ve de gust. Nosaltres, però, hi anirem per la banda tibetana, per l'Estat xinès.

“El Nepal és un país on la corrupció és molt alta i els diners dels permisos no arriben a la gent de la muntanya”

Jon Krakauer explica a 'Mal de altura' (2001, Ediciones B) com corona l'Everest l'any 1996 en una expedició comercial. Detalla com Rob Hall, a través d'Adventure Consultants, organitza expedicions cobrant 65.000 dòlars (1996). En aquella ocasió van morir 5 persones.

Sí, són coses que sobten. I penso que al final és important i necessari veure on van a parar aquests diners. Tot i que jo crec que cal diferenciar entre un viatge organitzat o quan t'ho gestionen tu mateix perquè, en aquest cas, tu saps on van a parar els diners que pagues. Hi insisteixo: el Nepal és un país on la corrupció és molt alta i els diners dels permisos no arriben a la gent de la muntanya.

Reinhold Messner, un dels grans noms de l'alpinisme, denunciava que l'alpinisme tradicional que tant encarnava Walter Bonatti —un altre dels referents— cada vegada desapareixia més davant d'altres formes de fer muntanya, com les curses de muntanya, l'escalada en bloc o fins i tot l'“alpinisme de pista”, amb cordes fixes fins al cim de l'Everest. S'ha perdut la puresa a la muntanya?

Hem de pensar que al final l'Everest és una muntanya que té molt nom, i molta gent, no només alpinistes, hi va per tenir-lo al currículum. I jo penso que això és un reflex de la societat. La gent paga molts diners per tenir la foto al cim i poder dir “he pujat a l'Everest”; és l'únic que els interessa. Però el que és important no és la manera d'anar-hi i fer el cim, sinó ser allà, amb la gent d'allà. Sí, es fan cordes fixes i campaments i fins i tot un any en què va haver-hi moltes allaus a les parts més baixes de l'ascensió la gent anava directament amb helicòpter al camp 2 i escalaven a partir d'allà. Però així talles l'aventura. I no penso que hi hagi opcions bones o dolentes, sinó que, com et deia, és el reflex de la societat, és capitalisme pur; hi ha gent que es mou per objectius, per currículum... Al final pots fer la muntanya per fer-la i no com a aprenentatge per arribar-hi. Ara bé, si vols, també pots trobar l'aventura a l'Everest; anant-hi per una cara on no hi ha gent o anant-hi a la tardor pots estar completament sol. És clar, si hi vas a la primavera per la cara sud i per la via normal, pots estar segur que hi haurà 100 expedicions.

“Hi ha dies en què fins i tot odio ser el centre d'atenció”

Amb 28 anys —en ple moment vital— ets ja el millor corredor de muntanya de la història, però ara t'estàs centrant més en l'alpinisme que en les curses. Tot i així, els teus seguidors et continuen demanant més èxits. Et sents incòmode sent el centre d'atenció?

Hi ha dies de tot, fins i tot ho odies. Mira, per exemple, la contradicció de les xarxes socials. Tenen coses bones perquè m'agrada comunicar o que es comuniquin amb mi; però, en canvi, no m'agrada el contacte amb molta gent i així, a la muntanya, estic sol però estic connectat. D'altra banda, però, demana molt temps i dedicació i et roba privacitat. Però bé, és el peatge de l'esport professional; dura uns quants anys. El que té de bo és que tot s'oblida molt ràpidament!

Abans parlàvem de Messner. Ell va ser pioner en molts aspectes i possiblement un dels primers grans alpinistes mediàtics...

Sí, va ser un dels primers alpinistes que van començar a entrenar-se, a córrer per fer muntanya, i així ho explicava. Deia que feia mil metres en tants minuts, que feia escalada esportiva... Ja tenia aquesta noció de 'performance'. Té una personalitat molt forta i en el món de l'alpinisme ha aportat moltíssim, però penso que no ha deixat pas a les noves generacions ni a poder veure les coses positives que aporten altres formes. A la seva època fer la cara nord de l'Eiger era excepcional, però avui en dia la nord de l'Eiger és el terreny d'entrenament per a l'Ueli Steck —alpinista suís i referent de l'"alpinisme de velocitat". És clar, això a l'Steck li permet anar a zones molt altes a fer aventura, com la cara sud de l'Annapurna, i aportar tots els coneixements adquirits a l'Eiger. Penso que és important distingir el que és entrenament del que és una activitat. El problema és que els espònsors i la societat actual necessiten contingut contínuament. Tu no pots fer activitat cada dia; per una banda, tenim l'entrenament, que et suposa preparar-te i fer passos endavant, i per l'altra, l'activitat que requereix aprenentatge, millorar, prendre riscos... Això és el que no pots fer cada dia perquè acabaries mort! El problema és que la societat demana contingut cada dia. Les xarxes socials has d'alimentar-les constantment i acabes penjant entrenament com si fos activitat. El mateix passa en política, en què no cada dia es generen continguts destacats, però cal omplir.

"A la muntanya, el 80% de les vegades falles: és una gran escola del fracàs i és molt important assumir-ho"

La publicitat i el patrocini a canvi de llibertat. Messner i Bonatti també van estar enfrontats per aquesta qüestió. Bonatti el va qualificar del "gran barrut" per aprofitar-se de l'esponsorització, mentre que Messner parla de "legitimitat ètica" i assegura "qui col·labora amb mi confia en mi". Qui series tu sense les marques que t'esponsoritzen?

És bàsic tenir-les. I, a més, en esports en què... Bé, durant la competició sí que hi ha una jerarquia amb classificacions i saps qui és la gent que està més forta, però en el món de la muntanya... Tu surts a fer una activitat i saps que el 80% de les vegades falles, perquè la muntanya és una gran escola del fracàs i és molt important assumir-ho. I, davant d'això, tenir marques al teu costat és bàsic. Avui en dia, d'altra banda, si l'alpinisme progressa tant, és per això, pel grau de professionalisme. Recordo que no fa pas tants anys, potser fa 15 anys, tota la gent que competia en esquí de muntanya havia de treballar almenys durant tot l'estiu per poder competir a l'hivern. Pierre Gignoux, Stéphane Brosse...; n'hi havia molt pocs en aquella generació que fossin professionals. Recordo que era gent que s'entrenava 150.000 metres l'any i semblava una cosa excepcional, i avui en dia, mira, jo els 150.000 ja els he fet ara i encara falta la primera Copa del Món . Tot això permet que es puguin fer més coses, que hi hagi una evolució, i sense els espònsors que ens permeten entrenar cada dia no seria possible. D'altra banda, els patrocinadors també volen que hi hagi comunicació, demanen imatge, i això fa que l'esport arribi a més públic, que hi hagi més gent que el

practiqui i, per tant, hi ha més idees, apareixen més 'mixtos' —gent que ve d'altres esports— que aporten coses noves de material, de tècnica, d'entrenament. Al final hi ha una evolució de l'esport que fa que creixi molt més ràpidament. És la part bona de l'esponsorització.

On vius actualment?

A Chamonix, als Alps francesos, de manera més o menys fixa —almenys és on hi tinc tot el material— des de fa vuit anys. Però d'aquí a poc ens n'anem a viure a Noruega. Sí que és cert que a l'estiu voltem molt pel món i a l'hivern els dilluns i els dimarts som a casa, però després viatgem a les curses. A Chamonix almenys hi tenim el nostre camp base.

Tens relació amb molta gent de diferents països, especialment joves. Això t'obre molt, m'imagino, el camp de visió. Quines inquietuds et genera?

Sí que és cert que viatjar et permet veure que no hi ha una gran veritat, que el món s'observa des d'òptiques molt diferents, i ho notes en comparació de gent que no viatja. Al final, tu escoltes les persones que tens al voltant i a partir d'aquí et crees veritats. Quan viatges, veus que allò és completament diferent del que diuen en altres llocs. Per exemple, tinc amics de l'Aràbia Saudita i, quan parles amb ells, veus que el que t'ha arribat prèviament, sovint, no hi té res a veure. És important per comprovar que la realitat europea és diferent del món en general, de com i per què passen les coses. És bàsic per entendre el que fas i el que dius. No dic ser objectiu, però sí comprensiu.

Vivint a França, per exemple, has vist de prop el racisme i, com explicaves en una entrevista a 'Vilaweb', també l'ascens del Front Nacional...

Fa molts anys que hi ha molta immigració i molt ben integrada. Els últims anys sí que amb les guerres en països àrabs hi ha hagut més conflictes i he vist com el racisme ha crescut molt. Conec gent oberta, d'esquerres, amb estudis i diuen coses que penses... "hòstia, com pots ser que no ho vegis?". Comentaris racistes, parlant de la gent que ve d'altres països. I jo no ho entenc. És clar, al final tu veus la gent que arriba, però no et fixes en la que marxa. I això pot ser, per exemple, en casos en què la gent marxa de països africans perquè potser nosaltres consumim massa energia i provoquem un canvi climàtic, o per les repercussions que genera que a Europa comprem armes... Hem d'adonar-nos que el món és global i les fronteres no són físiques. I, a França, el racisme ha crescut molt. És un país molt xovinista, molts es pensen que porten sang de Voltaire i que són poetes i artistes pel fet de ser francesos. Home, no! És un orgull que porten dins. Ara, per exemple, un amic ha entrat a la Companyia de Guies de Chamonix (Compagnie des Guides de Chamonix, creada el 1821) i és el primer estranger en 200 anys d'història. Veus que ser francès et dóna punts.

"Em preocupa molt el canvi climàtic. I jo tinc un punt hipòcrita perquè viatjo molt; encara no estic al nivell de consum responsable en què vull estar"

El racisme és el que et preocupa més de l'actualitat?

A mi m'interessa molt el que passa amb el canvi climàtic perquè, a més, ho veig diàriament. A la muntanya comproves com les glaceres desapareixen; aquest estiu, per exemple, ha estat perillós als Alps amb moltes caigudes de pedres. Veus que un hivern com aquest ha estat molt estrany, amb molta calor. És clar, des d'un punt de vista egoista, això em toca més. I també és cert que jo tinc un punt hipòcrita perquè viatjo molt; encara no estic al nivell de consum responsable en què vull estar. D'altra banda, veig qüestions bàsiques que m'afecten, com el racisme o el masclisme. I llavors hi ha el capitalisme, aquesta organització jeràrquica de la societat que veus com a llarg termini no

funciona de cap manera. Alguna cosa s'ha de canviar; hem de trobar un equilibri. Nosaltres, amb menys, podem viure perfectament. La gent que té poder, però també els que no en tenim, hem de posar molt més de la nostra part. Tenim capacitat de canviar coses amb decisions molt bàsiques.

Malgrat que fa anys que ja no vius aquí, has opinat també sobre l'actualitat catalana dels últims anys i t'has mostrat molt crític amb les polítiques de l'Estat espanyol...

Jo no sóc ni he estat mai independentista. Bé, quan era petit, volia la independència de la Cerdanya perquè estava fart que la gent de Barcelona vingués els caps de setmana i no ens deixés estar tranquils. Al final, però, sí que te n'adones que la política espanyola no va cap enlloc, no té cap sentit, més aviat tira enrere. Aleshores et preguntes, siguis o no independentista, si realment vols formar part d'això. Doncs no. I la solució és separar-se d'Espanya, i crec que això ha estat l'empenta per a molta gent que no som independentistes que veiem que una de les solucions que hi ha és la independència.

Per tant, creus fermament que la solució és la independència?

No sé si és la millor sortida perquè al final te n'adones que el món de la política i el de la societat són diferents. Perquè la gent vol unes coses i la política ho embolica tot. El de la política és un món amb molts personalismes, gent amb el seu ego, i ningú vol perdre el seu estatus. Els polítics no són anònims, i això és un gran problema; que sigui un nom i un cognom qui és al capdavant és un problema. I ho dic per Artur Mas però també per d'altres. Veurem en el futur si les coses s'han fet bé; sincerament, no ho sé. També em fa reflexionar l'actitud de les esquerres, sempre molt més puristes i històricament amb problemes i divisions internes. No es posen d'acord, i això em fot molta ràbia. Però si coincidim en la majoria d'aspectes! La dreta, malauradament, és molt més uniforme i sap fer-ho millor per tirar endavant.

“La CUP ha estat conseqüent, però tota la maquinària a sobre i el ‘pressing CUP’ ho han fet molt més difícil de portar”

El 9-N vas votar sí-sí i el 27-S vas votar la CUP. Què et sembla, justament, el paper de la CUP en la resolució de la investidura de Carles Puigdemont?

Jo penso que d'entrada ha estat conseqüent. Però tenir sempre el focus a sobre i la necessitat dels mitjans de crear notícies cada dia els ha generat molta pressió. I és difícil treballar així. Tot i que no hi conec ningú, crec que els ha costat portar-ho. Al final, són persones amb diferències internes i és difícil trobar acords, i tota la maquinària a sobre i el ‘pressing CUP’ ho han fet molt més difícil de portar. Al final, en moments de pressió, hi ha més violència verbal i emocional. Respecte a la decisió final, no ho sé; gran part de la societat demanava l'acord perquè molts no creien en la política, i amb el procés, amb l'aparició amb força de la CUP, amb la creació de Junts pel Sí, hi van tornar a creure. I, si això no sortia bé, haurien tornat a desconnectar. Almenys això s'ha salvat.

T'atrau de manera especial algun polític o algun dels personatges que han estat a la primera línia política?

Sí, el David Fernández, per la manera d'actuar i de dir les coses, sempre m'ha agradat. Però, en general, hi ha molta gent que m'agrada com planteja i explica les coses tot i que cal veure com ho farien a l'hora d'actuar. Sempre penso en un alpinista, l'Steve House, que va formular l'equació “T-A=0”, “Talk minus Action equals Zero”, és a dir, “Parlar sense actuar és igual a zero”. És cert, a la gent ens agrada molt parlar i en política es parla molt; però, si no hi ha una acció final, tot es converteix en fum. I aquest és el problema de la política malgrat que no ho veus fins que tenen el

poder. A mi, tot i la distància i que no segueixo el dia a dia, també m'agradava escoltar l'Antonio Baños i m'agrada molt l'Anna Gabriel. Jo crec molt més en els fets que en les paraules, i això la muntanya t'ho dona molt, per molt que parlis, has d'escalar.

Més d'una vegada a les xarxes socials t'has manifestat públicament com a anarquista. Per què? Ve de tradició familiar, ho entens com una manera de concebre la societat?

A casa, els meus pares sempre han estat d'esquerres o d'extrema esquerra. I suposo que el fet de viure a la muntanya... No ho sé, nosaltres vivíem en un refugi a la Cerdanya i teníem la frontera amb Andorra al costat; però, és clar, anàvem fins allà caminant i no hi vèiem cap frontera; hi havia un pi o un altre arbre o el que fos. I també amb el fet de viatjar molt veus que el món és una globalitat, que les fronteres han portat molts més maldecaps que solucions. I la política en si és parlar, discutir, però li falta acció. Jo, particularment, eliminaria la política. L'anarquisme funcionarà el dia que hi hagi una educació molt millor. Te n'adones que pot funcionar en països petits. Parlo de política interior, eh, però te n'adones que en països amb poca densitat demogràfica les coses funcionen sense necessitat de policia, sense necessitat de lleis... Perquè la gent és natural. Tens un veí que és amic teu i no el mataràs, no li robaràs el menjar, perquè saps que un altre dia t'ajudarà ell. Si hi ha algú foraster, l'ajudaràs. I en regions amb poca gent, com el nord de Noruega o Suècia, o en moltes zones dels Estats Units, això passa. Pots deixar la casa oberta o el cotxe engegat quan vas al supermercat. Pots deixar els esquís o les botes a fora i saps que ningú t'ho robarà, que no passarà res. Pots deixar la motxilla al bosc i marxar a entrenar i, quan hi tornes, la trobaràs allà. Hi ha aquesta consciència de no fotre l'altre.

Aquí no?

No. Allà on hi ha una densitat de població elevada és més difícil perquè tot és molt més impersonal. En curses aquí o a França m'ha passat de deixar unes pells de foca mentre faig l'escalfament i, al tornar-hi, ja no hi són. I dius, "collons, per què?". En països on hi ha poca gent això no passa. I aquí és on te n'adones que l'anarquisme no podria funcionar. Com s'ha de treballar? En l'educació, en el fet de crear persones amb una visió oberta i humanista, de saber qui és l'home i el món en general!

"La muntanya et posa molt cara a cara amb la realitat, i per això es creen llaços d'amistat molt forts"

M'agradaria parlar també d'alguns valors personals que a la muntanya són molt presents. Per exemple, l'amistat. Abans parlàvem de la relació entre dos dels grans, Messner i Bonatti. Al llibre 'Walter Bonatti. Mi hermano en el alma' (2015, Desnivel) Messner denuncia que van ser "les velles forces les que van intervenir per separar-los". També parla de diferents fases en la seva relació: Distància-Soledat-Enveja-Disputa-Germans ideals. Creus que l'amistat està sobredimensionada en el món alpí?

Home, també hi ha enveges i el romanticisme està molt mitificat en el món de la muntanya. Hi ha molta gelosia, molta hipocresia, molta mentida i molt fantasma. Però sí que en general es creen llaços d'amistat molt forts, ni que sigui amb persones amb qui has escalat tan sols una vegada. Jo, personalment, tinc pocs amics, sóc poc sociable. Però sé que els tindrà allà, malgrat el tòpic. La muntanya et posa molt cara a cara amb la realitat, mentre que la vida a la ciutat o fins i tot l'esport en general és una gran metàfora. Mira, al circ romà posaven a lluitar uns homes contra els lleons o els gladiadors i, si perdien, morien i ja està. A l'esport avui en dia, si mors, només perds; la societat et fa sentir com un perdedor, però tu tornes a casa a mirar la 'tele' o surts a sopar i ja està. A la

muntanya, en canvi, la idea del circ romà encara és real. El fracàs no és no aconseguir l'objectiu, sinó que és morir. I això pot passar, és real. I pot passar per accidents absurds la majoria de vegades. Molta de la gent que ha mort a la muntanya és per... hòstia puta, una ximpleria tan gran! I aleshores te n'adones d'això que et deia. I, per tant, es creen llaços forts; si algú està amb problemes, saps el que pot passar.

I amb la mort com s'hi conviu? Em va impactar la mort d'Stéphane Brosse perquè es va mediatitzar molt, amb noms i cognoms, a diferència, per exemple, del cas de Langtang.

Al final, si mor algú que coneixes, fot molt més; és evident. Per les vivències i l'estima que representa en tu. Jo sóc bastant cerebral, poc emotiu. També és cert que sabem a què juguem. Al final, te n'adones que ets a la muntanya i hi ha la possibilitat de morir. Però, quan passa i ho toques, veus que és una cosa real. Parlar de la mort des de la distància té un punt místic i poètic; però, quan et toca de veritat, és una putada. I això és el que et fa entendre la muntanya, que la mort és real i et pot tocar. A vegades passen accidents ximplers i penses: "M'he quedat aquí i hauria pogut passar". Evidentment, no vols morir i hi ha moments en què pots prendre més o menys riscos, però al final et preguntes: "Em val la pena assumir aquest risc? Sé que puc morir". Si ho assumeixes, tires endavant. Però saps que pot passar i aquest pensament és un dels més forts que pots sentir. Evidentment, això no és cada dia; pot passar-te una o dues vegades en la vida. Però saps que pot succeir, que estàs agafat amb aquest piolet i que, si et deixes anar, ets mort.

"El tema dels riscos amb parella és fotut, és difícil de portar. És difícil conviure amb això, però al final és la forma de vida que hem escollit"

I l'amor com es conjuga amb tot això? La teva parella, l'Emelie Forsberg, també es dedica al mateix i ara entreneu molt junts i compartiu aquest mateix escenari...

El tema dels riscos amb parella és fotut, és difícil de portar. Perquè, evidentment, estimes la persona i, quan surts a fer una activitat que comporta perills... pot passar qualsevol cosa, hi ha petites allaus i coses que no semblen importants. En el cas de l'Stéphane, va ser una cornisa que no prevèiem. Són ximpleries moltes vegades, i això ho saps. I en el dia a dia, això fa difícil la convivència amb la parella i amb el risc. I molts dies penses: "Ja hauria de ser aquí, què passa? Fa una hora que hauria d'haver tornat". Moltes vegades s'ha emocionat, ha vist un altre cim i l'ha anat a fer; però, és clar, la persona que és a baix va donant voltes i és difícil conviure amb això. Però al final és la forma de vida que hem escollit.

L'Stéphane Brosse precisament deia: "Un home lliure és aquell que decideix quins són els seus passos, com quan ets a la muntanya, que traces la teva pròpia línia. Un home lliure és aquell que decideix la seva traçada en la vida, que decideix cap a on es mou, quan comença una família". Com entens la llibertat?

És això. Decidir el que vols fer. Al final, la vida és una cadena enorme en què, si la teva prioritat és conservar la vida, no faries res, series a casa en un sofà envoltat de tot el que necessites, i, tot i així, hauries de sortir a fer activitat física per sobreviure. Però, és clar, és una cadena molt gran, i és complicat decidir fins on la pots agafar o la pots deixar. Però la llibertat és això, prendre decisions i tenir la consciència d'aquestes decisions i per què les prens. Tenir la seguretat de dir: "Prenc aquesta decisió per això".

A la banda sonora de 'Déjame vivir', la teva segona pel·lícula, sonava la versió de Boikot de "Cualquier día". Encara els escoltes?

Ara no tant; amb la meua companya això és més difícil. Aquí sí que ens discutim perquè jo sóc més de 'punk'!